

Sygn. akt II Cz 97/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 24 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S. S.O. Henryk Haak

Sędziowie: S.S.O. Marian Raszewski – spr.

S.S.O. Paweł Szwedowski

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. Ż.

przeciwko (...) S.a.(...) Oddział w P.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

w przedmiocie zażalenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu - adw. A. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O.

z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. akt VI C 300/13

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O. z dnia 21 czerwca 2013 r., wydane w sprawie sygn. akt VI C 300/13 w ten sposób, że przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O. na rzecz adw. A. K., prowadzącej kancelarię w G., kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług (...) tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi A. Ż. z urzędu

2. przyznać od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kępnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w O. na rzecz adw. A. K., prowadzącej kancelarię w G., kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług (...) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

Sygn. akt II Cz 97/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Kępnie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w O. odmówił adw. A. K. przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu A. Ż..

W uzasadnieniu wskazano, że w niniejszej sprawie skoro pełnomocnik ustanowiony z urzędu wniósł o zwolnienie go z obowiązku świadczenia pomocy prawnej, to nie świadczył on pomocy prawnej. W ocenie Sądu Rejonowego Skarb

Państwa zobowiązany jest ponieść jedynie koszty udzielonej pomocy prawnej przez adwokata, a skoro w niniejszej sprawie pomoc taka nie została udzielona to niesłusznym jest przyznanie mu wynagrodzenia.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pełnomocnik ustanowiony z urzędu dla powoda - adw. A. K. domagając się jego zmiany i przyznania kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując zarzuty podniesione w zażaleniu i argumenty wskazane przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podkreślenia wymaga, iż zgodnie z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013, poz. 461) koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone zostają przez Skarb Państwa.

Nie ulega tym samym wątpliwości, że skoro adwokat A. K. została wyznaczona przez Okręgową Radę Adwokacką w T. jako pełnomocnik powoda A. Ż. w wyniku ustanowienia dla niego pełnomocnika z urzędu przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu, to z całą pewnością należne jest jej wynagrodzenie stosowne do stawek określonych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że nie sposób podzielić poglądu Sądu Rejonowego, iż pełnomocnik nie udzielił pomocy prawnej w niniejszej sprawie. Z akt sprawy wynika jasno, iż na wezwanie Sądu uzupełnił on pozew wniesiony wcześniej osobiście przez powoda, przy czym zauważyć trzeba, iż wezwano go do dokonania tej czynności procesowej dopiero w dniu 1 marca 2013 r. (k. 34, k. 35, k. 38), gdyż wcześniej, mimo wyznaczenia dla powoda pełnomocnika z urzędu, korespondencją Sąd Rejonowy kierował bezpośrednio do powoda (k. 25, k. 26). W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób zgodzić się z twierdzeniami Sądu I instancji, że złożenie jednego pisma w sprawie nie stanowi udzielenia pomocy prawnej z urzędu, gdyż żaden przepis prawa nie wprowadza tego rodzaju ograniczeń. Wskazać przy tym trzeba, że pełnomocnik A. K. na ówczesnym etapie postępowania dokonała wymaganych prawem czynności procesowych, tj. zapoznała się z aktami sprawy, uzupełniła braki formalne pozwu oraz powołując się na zasady ekonomiki procesowej wniosła o zwolnienie jej z obowiązku świadczenia pomocy prawnej powodowi i wyznaczenie pełnomocnika z okręgu sądu, właściwego do rozpoznania sprawy.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że przepisy prawa ściśle określają przypadki, w których pełnomocnik ustanowiony z urzędu może domagać się zwolnienia go z obowiązku świadczenia pomocy prawnej. Z tej przyczyny dowolne są twierdzenia Sądu Rejonowego o mogących mieć miejsce nadużyciach wskazanych w uzasadnieniu.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że jak słusznie wskazała skarżąca, w niniejszej sprawie zasady ekonomiki procesowej, w tym w szczególności obowiązek poniesienia kosztów dojazdu do Sądu znacznie oddalonego od miejsca prowadzenia kancelarii uzasadniały zwolnienie adwokata A. K. z obowiązku udzielenia pomocy prawnej w niniejszej sprawie. W ten sposób wygenerowane koszty przekroczyłyby łączny koszt wynagrodzenia dwóch pełnomocników ustanowionych z urzędu do reprezentowania interesów powoda.

Nie ulega zatem wątpliwości, że słusznym było przyznanie obu pełnomocnikom ustanowionym z urzędu stosownego wynagrodzenia.

W myśl art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Z uwagi na brzmienie tego przepisu i ustanowienie dla powoda kolejnego pełnomocnika z urzędu niezasadnym byłoby obciążanie pozwanego również

kosztami wynagrodzenia pełnomocnika A. K.. Z tej przyczyny koszty te winien ponieść Skarb Państwa – Sąd Rejonowy właściwy do rozpoznania niniejszej sprawy, przed którym się ona toczyła.

O wysokości należnego wynagrodzenia orzeczono na podstawie § 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 13 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Z uwagi na brzmienie art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) skarżąca nie miała obowiązku uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł, stąd Sąd Okręgowy nie orzekł o tej kwocie w sentencji orzeczenia a winna zostać ona zwrócona przez Sąd Rejonowy na podstawie art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – punkt 2 sentencji postanowienia.